

A Népszava élete a halál után

Dési János

főszerkesztő, Klubrádió

2026. május 28-án nyomtatták ki utoljára a Népszava című napilapot, július 4-én az addig még meglévő PDF-kiadás is megszűnt, s bár online talán még működik egy darabig, nagy jövőt ennek a verziónak sem érdemes jósolni, ahogy felettébb kérdéses a tervezett hetilap sorsa is. A Népszava története átfogja a sajtó történetét a 19. századtól a 21. századig; e történetet több tudományos munka is összegezte már, és vélhetően további kutatások is foglalkoznak majd vele. E sorok szerzője 18 évig dolgozott a Népszavánál, ebből hosszabb ideig főszerkesztő-helyettesként. Pályája közel három évtizedét nyomtatott napilapoknál töltötte. A Népszavától nem önként távozott, így semmiképpen sem elfogulatlan,¹ de közvetlen tanúja néhány dolognak, még akkor is, ha a tulajdonosi vagy az üzleti ügyekbe és döntésekbe sosem avatták be. A jelen írás szubjektív összefoglaló, ha úgy tetszik, kutatási ötletadó azoknak, akik majd alaposan el akarnak merülni a témában. Magyarázatkísérlet arra, miért jött el most a vég, és miért nem maradt esélye ennek a lapnak sem Magyarországon. A lap megszűnésével lezárult a nyomtatott politikai napilapok kora. Bár a haláltusa már évekkel ezelőtt megkezdődött, a Népszava már csak élet maradt a halál után.

Kulcsszavak: lapkiadás, napilap, nyomtatott újság, privatizáció

Is There Life after Death? The story of Népszava

The left-wing broadsheet Népszava, with a history spanning over more than a century and a half, ceased publication following the opposition's victory. This is because, surprisingly, the Orbán Government had been funding it in recent times via state advertising, including full-page ads naming the European Union and George Soros as the enemy. Meanwhile, the daily's articles continued to strongly criticise the Orbán Regime. The new government, understandably, suspended the broadsheet's funding, and Népszava collapsed financially. This paper, written from the insider's perspective, argues that Népszava has been a political product since the political transformation of 1990. Those who supported, operated and financed it never even attempted to run it based on the market. As soon as the political interest ceased to exist, so did Népszava. Today, national political dailies are no longer available in print in Hungary.

Keywords: daily papers, newspaper publishing, print newspapers, privatisation

¹ Dési János: Álmodok a kérges tenyéréről. *Hócipő*, 2026., 13. sz., 41. o.

Technológiai átalakulás

A nyomtatott sajtó helyzete mára alapvetően megváltozott: a napilapok helyzete meglehetősen reménytelenné vált, mert az interneten terjedő hírek sebességével nem lehet versenyezni. A nyomtatott lapnak nagyok a költségei, bonyolult logisztikai rendszer szükséges a terjesztéséhez: tördelők, nyomdai előkészítők kellenek hozzá, valamint nyomás, papír, expedálás, terjesztés, amely Magyarországon szintén régen összedőlt. Ráadásul a kevés, kis példányszámú lappal mindez életképtelen, gyakorlatilag már nem működik. A lapokat nehéz beszerezni, mert még a nagyvárosokban is kevés az utcai elárusítóhely, és az előfizetőkhez is képtelenség időben eljuttatni ezeket. A „belépési küszöb” is alacsonyra került a hírpiacra, mert már egy egyszemélyes blog vagy egy Facebook-fiók is nagy elérést generálhat bármilyen engedély vagy tőke nélkül. Nem beszélve a gyorsan terjedő podcastokról, amelyeket elég hallgatni, nem kell már az olvasással bajlódni.

A Népszava példányszáma folyamatosan csökkent – csak a Népszabadság megszüntetése után ugrott meg ideiglenesen –,² és jó ideje láthatóan fenntarthatatlanul alakultak a viszonyok. A nyomtatott újságért még lehet pénzt kérni, de mind kevesebben hajlandóak arra áldozni, hogy tegnapi híreket olvassanak – ráadásul jó, ha az olvasó délig hozzájut ezekhez.

Alacsony kockázatvállalási hajlandóság

Már tizenkét évvel ezelőtt, ha valaki megkérdezte, mi van nálunk a Népszavánál, azzal ütöttem el a választ, hogy itt látható: van élet a halál után. Mégis, miért jelent meg akkor egészen mostanáig a Népszava, ha minden ellene dolgozott, és sosem volt jól működő üzleti modellje? Ennek egyik oka az lehetett az 1993-as privatizáció óta, hogy mindig akadt valaki – olyan személy vagy szervezet –, akinek politikai okokból megérte a veszteséget finanszírozni. Esetleg remélhette, hogy valahonnan politikai érdekből kap pénzt a működtetésre. Amint ez a politikai érdek eltűnt – mert a politikai viszonyok annyira átrendeződtek 2026. április 12-e után –, nem akadt erre vállalkozó, és a napilap összeomlott.

Lehetett volna korábban menekülőutat építeni, ez vagy bejött volna, vagy nem, de érdemes lett volna kipróbálni valamit. Az egyik megoldás a teljes digitális átállás és az online újság felfejlesztése lehetett volna. Ez nem egyszerű vállalkozás, hiszen nagyon komoly vetélytársakkal (például a Telexszel, a HVG-vel, a 24.hu-val, a 444-gyel és a Klubrádióval) kellett volna megküzdeni. De talán egy jól profilizott lap, egy jóval kisebb szerkesztőséggel és kiadóval, esetleg valakivel társulva, fuzionálva, kínált volna erre esélyt. A másik megoldás – esetleg a kettő együtt – a nyomtatottetilap-formára való átállás, ami szintén kihívásokkal teli lett volna. A Népszava vezetői nem ezeket az utakat választották. Most a napilapos csőd után kezdtek el kapkodva hetilapot szervezni. Korábban – mialatt én ott dolgoztam – már előkerültek ezek az opciók, de merev ellenállás fogadta őket. Az volt az elvárás, hogy a politikai piacról finanszírozzuk a lapot. Furcsa módon az Orbán-kormánnyal szemben – nemcsak publicisztikaiban, hanem híreiben és információiban is – kritikus lap vesztét éppen a Fidesz 2026-os bukása okozta.

Politikai hatások

Felmerül a kérdés, hogy miért nem voltak a lap döntéshozói bátrabbak. Vélhetően azért, mert egészen mostanáig ez sokkal kockázatmentesebb döntés volt, mint kilépni a piacra. Rengeteg konkurens online híroldal van, így egy kevésbé olvasottban biztosan nem helyeznek el százmillió hirdetések. Ezért végül csak a Fidesz maradt, mint eltartó. Ráadásul a Fideszhez közeli hirdetések sem az egyik pillanatról a másikra érkeztek meg 2016-ban a laphoz, hanem már 2013-ban, a Simicska Lajoshoz köthető KÖZGÉP is jelentős összegeket költött el: 2012-ben tizenegy millió forintot, 2013 első tíz hónapjában pedig száznyolc millió forintot, az akkor tizenötezer

2 A MATESZ legutolsó adatai szerint naponta 9702 példány kelt el a Népszavából.

példányban értékesített lapban.³ Nem valószínű, hogy az újság viszonylag idősebb, baloldali érzelmű olvasói közül sokan vásároltak ennek hatására acélszerkezetű közúti hidat a KÖZGÉP-től... Erre vélhetően a hirdetéseket feladó sem számított. A közpénzekből bőségesen fizetett KÖZGÉP-et Simicska Lajos már Orbán Viktorral való nyilvános szakítása előtt saját médiahátszaga felépítésére és megerősítésére használta – elegendő csak a HírTV-re gondolni. A Népszavánál ez a finanszírozási megoldás vitákat okozott. Az MSZP például közleményben tiltakozott ellene. Mint megfogalmazták:

Az MSZP elhatárolódik attól, hogy a Népszava teret engedett a KÖZGÉP hirdetésének. Felszólítjuk a lap vezetését, hogy azonnal szüntessen be minden gazdasági és egyéb együttműködést az említett érdekcsoportokkal!⁴

Németh Péter főszerkesztő akkor azt mondta, hogy „vessenek meg érte, nem ugrottunk félre a pénz elől”. A lap dolgozóinak szakszervezeti csoportja később tiltakozott az MSZP-közlemény miatt. Azt írták, hogy:

A szakszervezet ráadásul levelében hangsúlyozza, hogy az MSZP nem fenntartja a lapot, nem kiadja, hanem alapítványain keresztül támogatja, a Népszavát pedig a főszerkesztő és a három helyettese szerkeszti, a hirdetések pedig, mint írják, nem tartoznak senki másra, míg a tartalmuk törvényeket nem sért.⁵

Ebben az időben én voltam az egyik főszerkesztő-helyettes, és bár ma már kritikusabban, élesebben látom a helyzetet, akkoriban valójában nekem sem volt jobb ötletem, mint a lap fenntartásához elfogadni a pénzhez jutásnak ezt a módját. Annál is inkább, mert ekkor már felsejlett, hogy Simicska nem azonos Orbánnal, mert különösebb elvárása nincsen, csak annyi, hogy maradjanak olyan nyomtatott lapok is, amelyek nem hódolnak be a Fidesznek. Egyéb érdemi reklámbevétel hiányában a vita viszonylag hamar eldőlt: ha azt akarjuk, hogy továbbra is megjelenjünk, akkor nincs helye önérzetnek. Más kérdés, hogy ezek még hangsúlyosan apolitikus, üzletinek tűnő hirdetések voltak, vagyis egészen más anyagok, mint a 2016 után megjelenő kék színű, a kormányzat által kiadott, uszító jellegű, Európai Unió- és Soros-ellenes propagandatermékei – de ha úgy tetszik, a békával a víz már kezdett melegedni a fazékban.

Tulajdonosi viszonyok

Később a lap látható tulajdonosi szerkezete újra és újra átalakult – ekkor én már nem dolgoztam a Népszavánál –, és erről meglehetősen sok cikk jelent meg a sajtóban. Egy ideig az MSZP-hez köthető Puch László bécsi cége volt a tulajdonosa, aztán jelentkezett egy lichtensteini vevőjelölt. Róla végül kiderült, hogy nem a korábban a Magyar Hírlappal is próbálkozó Jürg Marquard volt, hanem minden valószínűség szerint Fidesz-közi pénzemberek csoportja.⁶ Színre lépett a Geomédia, és sorra jelentek meg azok a cikkek, amelyek szerint valamiféle háttérmegállapodás történt a Népszava, az azt valamiképpen érdekkörében tartó MSZP és a Fidesz között. Úgy tűnt, hogy a demokrácia látszatának jót tesz, ha marad egy baloldali lap, amely nem veszélyezteti a Fidesz érdekeit. Később a baloldalinak tartott Leisztinger Tamás – a száz leggazdagabb magyar egyike – vette meg a lapot,

3 Rádi Antónia: Felpörögtek az állami hirdetések: osztott lapok, *HVG.hu*, 2014. január 25., https://hvg.hu/itthon/201404_allami_hirdetesek_felporgetve_jobban_teljes.

4 Összebalhézott az MSZP és a Népszava a Közgép-reklám miatt. *HVG.hu*, 2012. július 25., https://hvg.hu/itthon/20120725_Kozgep_Nepszava_MSZP.

5 Sajtát kezükbe vennék a Népszava kiadását a dolgozók. *HVG.hu*, 2012. augusztus 15., https://hvg.hu/itthon/20120815_nepszava_nyilt_level.

6 Rádi Antónia: Lesz állami reklám a Népszavában? – ígéretet már kaptak. *Átlátszó*, 2017. január 24., <https://atlatszo.hu/kozugy/2017/01/24/lesz-allami-reklam-a-nepszavaban-igeretet-mar-kaptak/>.

de a HVG szerint „a Népszava tulajdonosi hálójában ott van a TV2 valódi tulajdonosát rejtő vagyonkezelő” Vida József is.⁷ Volt-e háttéralku vagy sem? Az biztos, hogy 2017 elejétől évente több százmillió forintos reklámbevétel érkezett az „államtól”. A HVG számai a Népszavát kiadó XXI. Század Média pénzügyi adatait elemezve nem cáfolják ezt, azzal együtt, hogy a 2021-ben még szerény nyereséget termelő kiadó egyre kevésbé volt jövedelmező, és 2025-ben már 550 milliós veszteséget könyvelt el.

Egymás után jelentek meg a lapban a Brüsszel- és Soros-ellenes kolumnás hirdetések. A szerkesztőség tagjai többször elmondták, hogy az ő munkájukat mindez nem befolyásolja, szabadon írhatják azt, amit akarnak. A Népszava cikkeit ismerve ez valószínűleg így is volt, csak hogy az olvasók – köztük én is – sokszor kényesebbek. Amikor megláttam a 15. oldalon a kolumnás „bombás hirdetést”, amely szerint a „brüsszeli szankciók tönkretesznek minket”, és a képen egy bomba hullik alá, erősen elment a kedvem a laptól. Attól kezdve nem különösebben érdeklődtem a mégoly lényeges hírei iránt sem. Pedig továbbra is fontos információk láttak napvilágot, alapos elemzések az egészségügyről és az önkormányzatiságról, a Szép Szó című melléklet pedig híven őrizte alapítójának és barátomnak, Boros Istvánnak a színvonalát. Olvasóként zavart, hogy nem mélyedhetek el a „Lelőhely” című rovat legújabb írásában, és sokáig hiányzott, hogy nem lesz nyomdafestékes a kezem.

Tudtam, hogy a piac, a viszonyok és a fideszes dominancia miként kényszerítette ebbe a lehetetlen szituációba a Népszavát. Tudtam, hogy minden hirdetést, megélhetési forrást elvettek, majd nagylelkűen folyósítottak némi pénzt azzal a feltétellel, hogy a lap megalázza magát, tudva, hogy a hirdetések hiteltelenítik a híreket. A hirdetésekbe befolyt összeg tekintélyes része pedig a Fidesz-birodalomhoz tartozó Médiaworkshöz került vissza, nyomda- és terjesztési költség címén.

A piacról hirdetéshez jutni szinte reménytelen volt a Fidesz-rezsim idején, hiszen valódi piac sem volt. Az állami és az államhoz kötődő szervezetek politikai alapon döntöttek, a magáncégek többsége pedig nem kockáztatott azzal, hogy „gyanús” helyen hirdessen. Ráadásul egy tízezer körüli példányszámú újság vélhetően nem képez igazán sok bevételt jelentő reklámfelületet. Ekkoriban egy kolumnát öt millió forintért ajánlottak ki – vélhetően listaárat senki sem fizetett, legfeljebb az állam –, ami drága volt és kevésbé hatékony.⁸ A felettébb kockázatos piaci lehetőségeket pedig – ahogy ezt már fentebb írtam – meg sem próbálta a lapvezetés. És könnyen lehet, hogy ha megpróbálja, akkor már korábban megszűnik a lap. Így maradt az a helyzet, hogy valamiképpen a Fidesz fizeti – kétségtelen, mindannyiunk adófizetői pénzéből – az utolsó megmaradt ellenzéki napilapot. És ha mindez még nem lenne elég, a Népszava mögött álló baloldal is lassan lemorzsolódott és eljelentéktelenedett. Az MSZP körüli körök egymást követő üzleti húzásai hozzájárultak a Népszabadság vesztéhez (nyilván ebben is a Fidesz volt a fő felelős) és ahhoz, hogy sem a Vasárnapi Hírek, sem a Népszava helyzetét sosem tudták stabilizálni, üzleti alapokra állítani.

Történelmi örökség

Vanczák János, a Népszava szerkesztője a Somogyi–Bacsó kettősgyilkosság után (amikor is 1920-ban meggyilkolták a Népszava két munkatársát: a felelős szerkesztő Somogyi Bélát és az újságíró Bacsó Bélát) felajánlotta a Népszavában a „munkásság kérges tenyerét”⁹ Horthynak. Sokan bírálták ezért a megalkuvásért, de vélhetően életben akart maradni, a Népszava pedig mégiscsak megjelenhetett a német megszállásig – úgy, ahogy. Ezt a példát többször idéztük a Népszavában – hozzátéve persze, hogy a mostani népszavások a tartalomban nem engedtek. Más kérdés, hogy ebben azért az olvasók közül sokan kételkedtek a „kék hirdetések” láttán.

Joggal vetődik fel a kérdés, hogy a kortárs magyar sajtóviszonyok között elkerülhetetlen volt-e, ami történt, vagy akadt olyan útágazás, ahol lehetett volna szerencsésebb irányt választani. A Népszava nagy múltú

⁷ Angerl Marianna: A Népszava tulajdonosi hálójában ott van a TV2 valódi tulajdonosát rejtő vagyonkezelő. *HVG.hu*, 2026. június 26., https://hvg.hu/360/20260626_nepszava-tulajdonos-leisztinger-tamas-vida-jozsef-vagyonkezelo-tv2-ebx.

⁸ Népszava fizetett politikai hirdetés árlista 2026, https://www.asz.hu/dokumentumok/Nepszava_ny-2.pdf.

⁹ Kormányzó úr! *Népszava*, 1920. március 2., 1. o.

szociáldemokrata lap; a szocializmus éveiben a szakszervezetek tulajdonába került, szürke volt és unalmas.¹⁰ A „versenytársak” is azok voltak, de a Népszabadság az állampárt központi lapjaként fontos szerepet kapott a propagandában, a Magyar Nemzet a Hazafias Népfront lapjaként szabadabban működhetett, a Magyar Hírlap pedig a hatvannyolcas reformokhoz kötődött, afféle félhivatalos kormánylap volt. Ezekhez képest a Népszava meglehetősen jellegtelen maradt.¹¹ A rendszerváltás után is nehezen találta meg a helyét. A politikai napilapok közül utolsóként privatizálták, a szakszervezeti vagyon felosztása után a lap kallódott, nem volt igazi gazdája.

A médiabirodalom része

A rendszerváltást követően sorra jelentek meg az olyan nagy médiavállalkozások, mint a Postabank sajtóbirodalom vagy a Fenyő János tulajdonolta Vico. Ezek a legkülönbélebb lapjaikkal komoly nyereségre tettek szert, de az is nyilvánvalóvá vált, hogy az állam befolyása és szerepe jelentős marad az új viszonyok között is. Ekkor még hatalmas példányszáma miatt megkerülhetetlen volt a Vico birodalomhoz tartozó Nők Lapja és a Rádió és TV Újság, azonban egy politikai napilap más, mert az ad politikai jelentőséget, befolyást a tulajdonosának. Fenyő János médiabirodalma ekkoriban komoly nyereséggel működött. Fenyő meg is jegyezte, hogy „azért nem pénzt nyomtatunk, mert a Nők Lapja és a TV Újság nyomtatása többet hoz a konyhára”. Vagyis megengedhette magának, hogy egy ráfizetéses lapot is bevegyen a portfóliójába, hatalma, befolyása megerősítésére.

A társadalombiztosítási önkormányzati választásokra készülő szakszervezeteknek sürgősen pénzre volt szükségük, ezért a Népszavát bocsátották áruba. Fenyő a 340 millió forintos vételár egy részét készpénzben fizette ki, és átvállalta az adósságokat – amelyeket később nem törlesztett. Így tulajdonképpen költséghatékony volt az akvizíció, mert ezzel megkapta a kiadói jogokat.¹² Fenyő azt is tudta, hogy igazi hatást egy jó újsággal lehet elérni, ezért komoly átalakításba kezdett. Kinevezte főszerkesztőnek Kereszty Andrást, aki a Népszabadságnál már bizonyított, illetve az értelmiség által teljesen mellőzött laphoz vitte például Ungvári Tamást publicisztikai rovatvezetőnek, hogy a liberális értelmiséget megnyerje szerzőnek és olvasónak egyaránt. Az átalakulás persze nem ment könnyen, a közönség lassan fogadta el az új lapot, a reputációjának pedig nem kedvezett Fenyő zűrés üzleti élete – elegendő csak a Postabankkal, Princz Gáborral vagy Gyárfás Tamással vívott üzleti csatákra gondolni. Ezzel együtt a Népszava végül is egyre korszerűbb, jobban megírt lap lett, de bevételt továbbra sem hozott. A lap Fenyő számára politikai termék maradt, amely kapcsolatot létesített a politikusokkal és az értelmiségiekkel. Később, az 1998-as választások előtt, amikor felsejlett, hogy a Fidesz nyerhet, azt beszéltek, hogy Fenyő átalakítaná a Népszavát, és más politikai irányt szabna neki. Ugyanakkor Fenyő inkább a – kétes működésű, gyakran a törvényeket is kijátszó – médiabirodalmát építette, és nem a politikai aktoroktól akart függeni.

Miután 1998. február 11-én Fenyő Jánost agyonlőtték, örökösei – kiskorú gyermeke és egykori modell felesége – nem tudták tovább működtetni ezt a hatalmas, bonyolult kiadói vállalkozást. Végül a Bajnai Gordon vezette CA-IB értékpapír Rt. intézte az eladást, a SETERA nevű alapítvány megbízásából, amelyet Fenyő egy régi üzlettársa, Székely Herbert irányított a család kérésére.¹³ A lichtensteini bejegyzésű alapítványt nem sokkal korábban Fenyő hozta létre, és bár a potenciális vevők teljes listája sosem került a nyilvánosságra, az tudható volt, hogy a Népszaváért nem tolonganak a vevők. Így aztán elterjedt, hogy a lap napjai meg vannak számlálva. Beindult a lobbizás, hogy ne zárják be a szerkesztőséget. Végül az a döntés született, hogy leválasztják az eladandó kiadóról – ebben az akkori pletykák szerint Bajnai jóindulata is benne volt, valamint a család kívánsága is, mert állítólag Fenyőnek fontos volt a lap, amelyből magyar The New York Times akart faragni.

10 Dési János: *Az első 140 év – fejezetek a Népszava történetéből*. Népszava Kiadó, eBook, 2013.

11 Takács Róbert: A Népszava „hiányzó” negyven éve. *Médiakutató*, 14. évf. (2013), 4. sz., 45–59. o.

12 A Fenyő-hagyaték – lőlapjárás. *24.hu*, 1998. február 18., https://24.hu/fn/gazdasag/1998/02/18/feny_hagyat_k_l/.

13 Bak Mihály & Rádi Antónia: A Fenyő-gyilkosság: A Perczel-videó titkai. *HVG.hu*, 2006. január 24.

A lapcsoportot a holland VNU vette meg, a terveknek megfelelően a Népszava nélkül.¹⁴ Egyes vélekedések szerint a korábbi vagyonkezelő százmillió forintot adott a Népszava fennmaradásához.¹⁵ Az így létrehozott Népszava Rt.-t pedig hamarosan megvette a főszerkesztő cége és a dolgozókat képviselő Népszava Egyesület. Egy pillanatig úgy tűnt, eljött a függetlenség ideje: kezdetben a lap munkatársai úgy tudták, a Népszava a dolgozók közös tulajdonába kerül. De végül kiderült, hogy ez nem így történt.

Anyagi függőség és politikai elköteleződés

A napilapkiadás költséges tevékenység. A Népszava korábban is veszteséges volt, de azt a Vico birodalom még kompenzálni tudta. Egyetlen lap már csak az üzemméret miatt sem működhet túlzottan eredményesen. Fogalmazhatunk úgy, hogy függetlenség volt, pénz viszont nem. A Népszava 2001-ben mínusz 300 millió forint saját tőkével zárta az évet, és 200 millió vesztesége volt.¹⁶ A következő időszakban a kiadó céget adták, vették, de megoldás nem született. A veszteséges működéssel együtt járt, hogy késtek az amúgy sem magas fizetések, elbocsátások jöttek, bizonytalanság, kiszámíthatatlanság jellemezte a munkavállalók helyzetét. Csak komoly megszorításokkal lehetett a lapot működtetni. Ráadásul fenntarthatósága erősen bizonytalan maradt. Szárnyra keltek olyan szóbeszédok is, hogy a Népszabadság felvásárolta volna a céget, a Népszavát bezárta volna, és az előfizetők átvételével stabilizálta volna a szintén romló saját piaci helyzetét. Egyes verziók szerint keveset kínáltak, mások szerint a Népszava tulajdonosai megijedtek a várható botránytól, és nem akarták kollégáikat a munkahelyüktől megfosztani. Mindenesetre ironikus, hogy később, a Népszabadság bezárásakor, több munkanélkülivé vált kolléga a Népszavánál kapott állást, ahonnan addigra már rengeteg embert kellett elbocsátani.

Végül a főszerkesztő feladta a pénzhíánnyal szemben folytatott küzdelmet, és a lap közel került az MSZP-hez, amely valahogyan a víz fölött tartotta. 2005 után egy ideig Kapolyi László, az MSZP országgyűlési képviselője finanszírozta,¹⁷ akinek az alapítványa egyebek mellett Európai Unió pályázatokat népszerűsítő cikkeket vásárolt. Kapolyi néhányszor járt a szerkesztőségben, találkozott a vezető munkatársakkal, de nekem nem rémlik, hogy bármit kért volna a támogatásért cserébe. Ebben az időben került a fejlécbe a „Szociáldemokrata napilap” felirat, amivel kapcsolatban úgy érvelt a vezetés, hogy a Népszava nem válik pártlappá, de baloldali marad. A támogatás tényét üdvözölte Gyurcsány Ferenc MSZP-s miniszterelnök is, aki úgy érvelt, hogy szüksége van a magyar baloldalnak a Népszavára, egy erős, független, kritikus hangra, amely azt is tudja, hogy a kritika iránya a demokrácia, a szabadság hiánya.¹⁸

Ezt követően érkezett meg az Editorial Kft., amelynek szövevényes működését a HVG így foglalta össze:

A cég annak a Simon Dénesnek az érdekeltiségébe tartozott, aki a tagja volt az MSZP akkori gazdasági munkacsoportjának, de a cég mögött feltűnt Bodrogi Margaréta is, aki akkoriban Puch László pénztárnok mellett dolgozott titkárnőként. A lap vezetésének egyik tagja Láposi Elza lapigazgató, aki korábban az esztergomi képviselő-testületben volt MSZP-s képviselő, s közeli, személyes kapcsolatban állt MSZP-s vezetőkkel.

Majd hozzátette, hogy a Svájcban bejegyzett TGD Intermedia SA sajtóértékesítések szerint Puch László MSZP pénztárhoz volt köthető, és sokáig Dávid Gyula volt MSZP-s országgyűlési képviselő képviselte.¹⁹

14 Kapcsándi Dóra: Elkelték a Vico-lapok és -ingatlanok. *Origo*, 1991. november 25., <https://www.origo.hu/itthon/1899/12/19991125avnue>.

15 Kóczián Péter, Ószabó Attila & Vajda Éva: Hagyatéki tárgyalat. *Élet és Irodalom*, 1999. november 26.

16 Népszava – érdeklődik az Újpressz? *Kreatív.hu*, 2002. március 29., <https://kreativ.hu/cikk/nepszava-erdekloodik-az-ujpressz>.

17 Egerszalóki Tímea: Kapolyi pénzeli a Népszavát. *Economix*, 2005. december 20., https://www.economix.hu/vallalatok/2005/12/20/kapolyi_penzeli_a_nepszavat-274554/.

18 Kapolyi László is pénzeli a Népszavát. *Index.hu*, 2005. december 19., <https://index.hu/belfold/nepsz3398/>.

19 Újabb tízmilliók a Népszavának. *HVG.hu*, 2010. január 28., https://hvg.hu/itthon/201004_ujabb_millioik_a_Nepszavanak.

Később további problémák jelentkeztek: ismét késtek a fizetések, általános volt a kilátástalanság, ezért a lap dolgozói a tulajdonoshoz fordultak, és próbáltak választ kapni arra a kérdésre, hogy mik a jövőbeli tervei. A Népszava szakszervezeti csoportja nyílt levélben kérte a svájci cégtől, hogy „adja át a kiadási jogot és a lap logóját a szerkesztőségnek, hogy az I. világháborút, a Horthy-rendszert, a II. világháborút, valamint a kádárizmust is túlélte kultúrtörténeti ereklények is tekinthető napilapot nehegy bezárják, vagy havilappá degradálják.”²⁰

A közelmúlt üzleti ügyeit és próbálkozásait már csak távolról figyeltem. A Fidesz mindent elnyelő, az egész sajtót maga alá gyűrt próbáló mohóságának a Népszava sem tudott ellenállni. A túlélés relatíve könnyebb útját jelentette a Rogán-féle hirdetések megjelentetése²¹ – s amint ez a forrás elapadt, mégis bele kellett vágni a hetilap létrehozásába. Bár erős a fogadkozás, hogy „piaci” alapon működik majd a tervezett hetilap, ismerve a viszonyokat, a költségeket és látva az igen nyomott példányszámokat, sajnos ennek nem sok az esélye.

²⁰ Saját kezükbe vennék a Népszava kiadását a dolgozók. *HVG.hu*, 2012. augusztus 15., https://hvg.hu/itthon/20120815_nepszava_nyilt_level.

²¹ Sarkadi Nagy Márton, Solti Hanna, Segesvári Csaba: Megszereztük a százmilliárdos kormánykommunikációs aranybánya iratait, *Atlátszó*, 2026. augusztus 24., <https://atlatszo.hu/kozpenz/2026/08/24/megszereztuk-a-szazmilliardos-kormanykommunikacios-aranybanya-iratait/>.